

מרגש: הנב' רחל הבר תחוי' אשת הרב אברהם ישעהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המשך

[49]

וחותם יד כל אדם

ההמתנה הייתה מורשת עצבים. הסבלנות שלי נגמרה הרבה לפני התו, חשתי קוצר נשימה ודופק מואץ. הייתי אחרי בוקר שהתחילה בטראומה, המכשור במחומה והסתיים בחקירה ארוכה מנשוא. מאז אותו כזאת פת שאכלתי בבוקר וכוס המים ששתיתתי בחדר החקרות, לא בא דבר אל פי. כתת היה עלי להמתין ולהמתין במקום המדכא ביותר. המשפיל ביותר. המקטין ביותר.

תורי הגיע. שוטרת אדיישה הגישה לי קופסה ובה צבע שחור בבקשת שאטבול בה את כף ידי. בלעתי רוק, לא ניתנה לי בחירה. בלית ברירה טבלתי את היד והחתמתי אותה פה ופה וגם פה ושם בבקשה ותודה. בעוד מטבחה את כף ידי, עלו מול עניין מילות התפילה ביום הכיפורים "וחותם יד כל אדם בו". על הכל אנחנו חתומים. ממש כך. כשימייתי קיברתי פיסת מגבון לנוקת בה את ידי. הצבע השחור לא ירד בעזרתו, כמובן, וגם לא בעוזת מים חמימים או קרמים, סבון או חומר ניקוי ואפילו לא אציגו או סינטנון. כמה שניסיתי והש��עתה בהסרתו, הצבע המשיך לעטר את ידי במשך ימים ארוכים, גורם לי לIALIZED אצבעות במובכה ולנסות להסתיר את כף היד ככל יכולתי. לא אשכח אצבעות במובכה ולנסות להסתיר את כף היד ככל יכולתי. היא פערה את הרגע בו נכנסתי סוף סוף הביתה ופגשתי את חני בת', היא פערה מול עניינים גדולות מאוד. "אם מה קרה לך?" שאלת ברעד. היד הזאת, זו שאינה סובלת לכלוך מזו השתלת הכליה של אבא הפכה לפנדנטית עוד יותר, הייתה עדות לכך ששמהו באמות נראה קרה. השחור השיחר זה סימל את המציאות הקודרת והשחוורה המתරחשת בabitno. זה שום דבר", אספתי את חני אל בין זרועותי, מנוחת ומנוחמת. סיפרתי על החקירה ושיתפותי בחלקים המותאמים לגילה. לאורך כל השיחה ניסיתי לחשב איך היה בעלי מספר לה את העובדות בדרכו הפסיכולוגית הנדרה, ידעת שלא אצליה לעשות זאת טוב כמוותו, אבל השתקתי. הרגעתו אותה, אמרתי שהקדוש ברוך הוא איתנו, נתמונד גם עם זה, נverbor יחד את הניסיון הזה. הזכרתי שאבא שלנו עשה רק טוב, הוא איש של חסד והחוקרים וודאי יגלו זאת בנסיבות. ציינתי שמכיוון שאבא שלנו מש machot את ילדיו של בורא עולם, בורא עולם וודאי ישmach גם אותנו. הכל עוד יהיה טוב, ובמהרה, בעורתה, נראה בעיניים איך השחור הופך לבן והכל מסתדר.

ובינתיים...
בינתיים שטפנו את היד מכל שהצלחנו, לקחנו נשימה עמוקה והתחלנו לסדר את הבית. הייתה לנו הרבה עבודה.

יום שני, ה' בתשרי תשע"ח למיטה שלוש שעות ארוכה החקירה. כשהיא הסתיימה לבסוף, הייתי מותשת. עיגולים שחורים ריצדו מול עיני. רציתי הביתה. בעצם, לא רציתי הביתה. פחדתי לחזור אליו. לא ידעת מה מחייב לי שם. עזבתי אותו בוקר כאשר גדור של שוטרים עושה בו הכל העולה על רוחם, ולמן האמת, המחשבה שעלי לחזור לשם, הרתעה אותי. להתחילה לשקם את ההריסות ולהחזיר את הבית לתיקונו לא הייתה נראית לי המשימה הנחמדה ביותר לאחר ארועי היום שעברתי. העובדה שאין לי מושג מה עשו השוטרים בבית בעדרי, מה לקחו ומה "שתלו" (השלות או לא?! הלחיצה אותי. חששתי שמא הטמיןו מכשיiri ציטוט וכך כל הערלה שלי, כל רגע של שבירה או כל משפט שאינו מוצלח, יוקלט ויתועד. ידעת שבמוקדם או במאוחר לא תהיה לי ברייה אלא לחזור, אך לא זאת הייתה פסקת שאיפותי באותם רגעים מתייחסים של אחרי החקירה. מסתבר שלא הייתה צריכה לחושש, עד שחרורי הביתה עוד ארכה לה הדרך. לפני שהורשתי לעזוב את מרחוב מורייה ביקש החוקר לחתת ממנה טביעה אצבעות.

טביעה אצבעות! כאילו הייתה אחront הפשעים! כאילו נתפסתי בגניבה או בשוד! צמרמות חרשה את גבי, מה לי ולהליך השלייה זהה? הסיפורים שקרأتي, התיאורים אודות איתור גנבים באמצעות טביעות האצבעות והסתיגות שהיו לי כלפי הנושא, קפצו כולם בראשי והרעדו את גופי, אך לא הייתה לי ברייה. התבקשתי, כלומר נדרשתי, להתלוות אל החוקר דרך המדורגות המקלף והמדכא. ירדנו קומה ועוד קומה וудין לא הגענו. ככל שהעמכו במעבה האדמה הרגשתה שהקירות סוגרים עלי. מרגע לדען חשתי מושפלת יותר וכשסיימנו לרדת את חמיש הקומות והגענו אל המקום בו נלקחות טביעות האצבעות, כבר לא נותר מואמה מכבודי העצמי.

ニיצבת שם, עומדת דוממת בקצת השורה, משפילה מבט. מתעקשת שלא לפגוש עיני המתינניים האחרים (לא רק בנק ובסופרמרקט קיים תור של מתינניים, גם להליק 'מלבב' זה המתינו רבים...). מרגע שאלתה את עצמי מה אני עושה לצד אנשים שביצעו בודאי מעשים פליליים, אך ברגע הבא הזכרתי לעצמי שאחנו לא יודעים כלום על אף אחד. יתכן, בהחלט שיכנסו אני ניצבת כאן למורות העובדה שהנני חפה מפשע, רבים מאילו שעומדים כאן גם כן לא עשו מואמה.

